किं तया क्रियते धेन्वा या न सूते न दुग्धदा ।
को ऽर्थः पुत्रेण जातेन यो न विद्वान् न भक्तिमान् ॥ ५ ॥
वरमिह वा सुतमरणं मा मूर्खत्वं कुलप्रसूतस्य ।
येन विबुधजनमध्ये जारज इव लज्जते मनुजः ॥ ६ ॥
५ गुणिगणगणनारम्भे न पतति कठिनी ससम्भ्रमा यस्य ।
तेनाम्बा यदि सुतिनी वद बन्ध्या कीदृशी भवति ॥ ७ ॥
वरं गर्भस्रावो वरमृतुषु नैवाभिगमनं
वरं बन्ध्या भार्या वरमपि च कन्यैव जनिता ।
वरं जातः प्रेतो वरमपि च गर्भे स्थितिरहो
१० न चाविद्वान् रूपद्रविणगुणयुक्तो ऽपि तनयः ॥ ८ ॥
एकेनापि गुणवता जातिविशुद्धेन चारुकृत्येन ।
स्वकुलमलङ्कृतमखिलं मुकुटं मुक्ताफलेनेव ॥ ९ ॥

तदेतेषां बुद्धिप्रबोधनं यथा भवति। तथा केनाप्युपायेनानुष्ठी
यतामिति। तत्रैकैकशः प्रोचुः। देव द्वादशभिर्वर्षैस्तावद्व्याकरणं श्रूयते।
१५ तच्चदि कथमपि ज्ञायते धर्मार्थकाममोक्षाणां दुःखेन प्रबोधनं भवति।
अथ तन्मध्यगतः सुमतिर्नाम सचिवः प्राह। देव अशाश्वतो ऽयं जी
वितव्यविषयः। प्रभूतकालज्ञेयानि शब्दशास्त्राणि। तत्सङ्क्षेपमात्रं कि
ञ्चिदेतेषां प्रबोधनार्थं चिन्त्यतामिति ।

उक्तं च। अनन्तपारं किल शब्दशास्त्रं स्वल्पं तथायुर्बहवश्च विघ्नाः।
२० सारं ततो ग्राह्यमपास्य फल्गु हंसो यथा क्षीरमिवाम्बुमध्यात् ॥१०॥

तदत्रास्ति देव विष्णुशर्मा नाम ब्राह्मणो ऽनेकशास्त्रसंसिद्धिल
ब्धकीर्त्तिस्तस्मै समर्प्यैतान्। स नूनं द्रागेतान् प्रबुद्धान् करिष्यति।
सो ऽपि तदाकर्ण्य विष्णुशर्माणमाहूय प्रोवाच। भो महाबुद्धे मदनुग्र
हार्थमेतान् मदीयकुमारानर्थशास्त्रं प्रति यथा द्रागनन्यसदृशान् विद
२५ धासि तथा कार्यं। अहं त्वां शासनशतेन नियोजयिष्यामि। अथ विष्णु